

22 Augustus het bericht dat Tante Truus ernstig ziek in Maastricht in het ziekenhuis ligt en 26 augustus het bericht dat ze overleden is. We hebben niet eens meer de tijd en de kans gehad om even afscheidskusje te geven, want dat waren we zo gewend als we bij haar weggingen.

Het is voor mij en ik denk ook voor onze hele familie ongelooflijk en onvoorstelbaar: een familie zonder tante Truus. Ze was meer dan een begrip in de familie. Voor ons betekent ze nu al heel veel prachtige herinneringen. Zo jong als we waren gingen we al regelmatig naar St.Oda in Venray. Heerlijk ravotten in de grote tuin, lekker verwend worden met snoep en drinken en vooral niet te vergeten de cadeautjes die ze zelf of een van de andere zusters gemaakt hadden. Waarschijnlijk uit de missiekast. We hoefden van tante Truus niet altijd rechtop te zitten en pootjes te geven. Ze vond het veel leuker als we lekker onszelf waren. Het prieeltje in de grote tuin herinner ik me nog als de dag van gisteren. We vonden het net een kasteeltje.

Daarna de verhuizing naar Malden, wat vond ze het prachtig en wat vonden wij het ook weer mooi. Het was heel huiselijk, zeker als we bij tante Truus even in de keuken mochten kijken. Ze wilde ook altijd wat lekkers meegeven voor het thuisfront en voor onderweg. Ik herinner me dat ik in mijn verkeringstijd samen met haar in de keuken in Malden een grote taart voor Wil heb gebakken, met 21 kaarsjes erop. Ik moest maar zeggen dat ik hem helemaal zelf had gebakken, want dan zou hij hem wel extra lekker vinden.

De hond Tristan was haar grote vriend. Altijd even een wandeling in het bos maken voor we weer huiswaarts mochten. Maar eerst moest er nog een doos postzegels mee voor de kinderen. Ze noemden haar dan ook de postzegeltante en waren erg aan haar gehecht.

Na Malden is tante Truus naar Grubbenvorst verhuisd. Hier heeft ze zich altijd erg thuis gevoeld en was ze van plan om lekker van haar oude dag te gaan genieten. Geen drukke baan in de keuken meer, maar toch kon ze het niet laten om haar handen uit de mouwen te steken. Ze is zich altijd een echte boerendochter blijven voelen en heeft dat nooit willen verloochenen. De dieren en de tuin waren haar grote liefde.

Als we kwamen liet ze ons altijd vol trots de prachtige perenpergola zien. Toen ik vorig jaar mijn camera had meegebracht vroeg ze me een foto van haar te maken in de Mariagrot, want dat was haar lievelingsplek. Deze foto krijgt straks een mooi plekje in ons huis, tussen alle andere foto's van de familiestamboom.

Heerlijk vond ze het als je tussen de middag een hapje bleef eten en kletste dan honderuit. 'sAvonds werd de doos Mars tijdens het televisie-uurtje onder alle zusters verdeeld want ze vond het zo fijn om uit te delen. Ik herinner me nog dat ik de eerste keer mee naar haar kamer mocht. Vroeger was dat slot, dus je had daar hele geheimzinnig ideeën over. Uiteindelijk was het een hele gezellige kamer, met allemaal frutsels en dingetjes, maar vooral veel uilen. Als je je liet ontvallen dat je iets moois zag, had ze het al in je handen gestopt, want ze vond het zo fijn om te geven. Als ze bij ons thuis kwam werden er met papa samen oude herinneringen opgehaald van de tijd toen ze nog niet in het klooster zat. Over de kennis en vriendjes. Daardoor is ze voor ons ook geen prototype van een zuster geworden, maar gewoon tante Truus.

Zo sociaal als ze was nam ze vrijwillig het besluit om naar Maastricht te gaan, zodat andere hulpbehoevende zusters niet hoefden verhuizen als er verbouwd ging worden. Het viel haar niet mee. Ver van de familie en haar vertrouwde omgeving, maar toch klaagde ze hier niet over. Je altijd richten naar de ander en daarbij jezelf op de laatste plaats zetten hoort bij het kloosterleven, moet ze gedacht hebben. Zo zat tante Truus in elkaar.

Het hemd van haar lijf geven, dat was tante Truus. Altijd belangstelling voor het met je gaat, hoe het met de kinderen en thuis met papa en mama gaat. Met een positieve instelling heeft ze altijd in het leven gestaan, heel bescheiden. Niet kunnen begrijpen als mensen niet met volle teugen van het leven genoten. Voor haar kon het leven niet lang genoeg duren.

Voor ons is ze ook nooit oud geworden en daarom stond ik er nooit bij stil dat ze er op een gegeven ogenblik niet meer zou zijn. Wij zullen als familie er nog lang over doen voor we eraan gewend zijn dat Tante Truus niet meer bij ons is. Dat we geen kaartje met haar verjaardag meer kunnen sturen en ook met onze verjaardag geen meer van haar ontvangen.

Nu is ze terug op de plek waar ze zo graag was, maar helaas weet ze het niet meer. Maar misschien zit ze toch ergens stiekem te kijken, trots op haar familie en op de kloostergemeenschap, wat voor haar haar thuis betekende.

Ik wil alle zusters ook bedanken voor de gezelligheid en warmte, die tante Truus hier mocht ontvangen.

Tante Truus, bedankt voor al je hartelijkheid, je gemeende belangstelling en alle goede dingen waarmee je een voorbeeld bent geweest.

Dit zeg ik namens mijn gezin, maar zeker ook namens de hele familie.